

Θαύματα και εμφανίσεις της Παναγίας που κανείς

Δεκαπενταύγουστος αύριο, η μεγαλύτερη Θεομητορική γιορτή της Ορθοδοξίας με εκατομμύρια πιστών να πλημμυρίζουν τα χιλιάδες προσκυνήματα της που είναι διάσπαρτα σε όλη την Ελλάδα. Πολλοί είναι αυτοί που προσεύχονται και παρακαλούν την «μητέρα όλων των Χριστιανών» για ένα θαύμα, κυρίως για θεραπεία από κάποια σοβαρή ασθένεια, ενώ πολλοί είναι αυτοί που έχουν ζήσει κάποιο θαύμα που δεν μπορούν με τίποτα να λησμονήσουν και προσέρχονται με δέος και ευλάβεια να εκφράσουν το θερμό ευχαριστώ τους προς την Παρθένο Μαρία.

Η Παναγία είναι ιδιαιτέρως αγαπητή και σεβαστή από τους χριστιανούς -και όχι μόνο- κυρίως στην Ελλάδα, που υπάρχουν

αναρίθμητες εικόνες της με επίσης αναρίθμητους ονοματισμούς:

Μεγαλόχαρη, Ευαγγελίστρια, Άξιον Εστί, Τριχερούσα, Γλυκοφιλούσα, Οδηγήτρια, Παντάνασσα, Φοβερά Προστασία και πολλά άλλα. Επίσης η Παναγία είναι συνυφασμένη με πολλούς θρύλους που φανερώνουν την αγάπη της και τον πόνο της για τον απλό άνθρωπο με χαρακτηριστικό εκείνο που εξιστορεί: Πέθανε κάποτε ένας ευσεβής άνθρωπος την ψυχή του οποίου παρέλαβε ο κλειδοκράτορας του Παραδείσου ο Άγιος Πέτρος.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν τόσο ευσεβής που ο Άγιος Πέτρος μάλιστα του έκανε «ξενάγηση» μέσα στον παράδεισο αφού προηγουμένως τον πέρασε μέσα από την μεγάλη πύλη του!

Κατά την ξενάγηση ο Άγιος Πέτρος του τα έδειξε όλα και ο άνθρωπος ήταν περιχαρής που είδε τόσες ομορφιές και τόσες ανακουφισμένες ψυχές να χαίρονται τις χαρές του Παραδείσου, μα ο Άγιος Πέτρος έβλεπε ότι κάτι βασάνιζε την σκέψη του ευσεβούς ανθρώπου και τον ρώτησε: Τι έχεις παιδί μου και είσαι τόσο σκεπτικός; Να Άγιε μου, απαντά εκείνος, μου έδειξες τους Άγιους μου έδειξες τους Οσίους, μου έδειξες τον Θρόνο του Θεού, μου έδειξες του δίκαιους μου έδειξες τα πάντα, μα πουθενά δεν είδα την Παναγία, που είναι Άγιε μου η Παναγία μητέρα μας; ΑΑΑΑ παιδί μου, του απαντά ο Άγιος Πέτρος, η φιλεύσπλαχνη Παναγία είναι στη πίσω πόρτα και βάζει ψυχές μέσα στον Παράδεισο από εκεί Ας δούμε τώρα κάποια θαύματα της Παναγίας που συνέβησαν σε διάφορες χρονικές στιγμές και προκαλούν τον δέος μας:

Η θαυματουργή Πορταίτισσα, η εξέχουσα μεταξύ των θεομητορικών εικόνων του Άθω, ήταν αρχικά φυλαγμένη, καθώς διασώζει η παράδοση, στη μικρασιατική Νίκαια. Μια ευσεβής γυναίκα με τον μοναχογιό της την είχαν τοποθετήσει μέσα στην ιδιόκτητη εκκλησία τους και την τιμούσαν.

Στα χρόνια της δεύτερης εικονομαχίας βασιλικοί κατάσκοποι ανακάλυψαν την εικόνα και απείλησαν τη γυναίκα πώς θα την σκοτώσουν αν δεν τούς δωροδοκήσει. Εκείνη υποσχέθηκε ότι την επομένη θα τους έδινε τα χρήματα. Και τη νύχτα, αφού προσευχήθηκε μπροστά στην εικόνα, τη σήκωσε με ευλάβεια, κατέβηκε στην παραλία και την έριξε στη θάλασσα λέγοντας:

- Δέσποινα Θεοτόκε, εσύ έχεις τη δύναμη κι ένας να διασώσεις από την οργή τού

βασιλιά, αλλά και την εικόνα σου από τον καταποντισμό.

Τότε πραγματικά έγινε κάτι θαυμαστό. Η θαυματουργή εικόνα στάθηκε όρθια στα κύματα και κατευθύνθηκε προς τη δύση. Συγκινημένη η γυναίκα από το γεγονός γυρίζει στον γιο της και τού λέει:

-Εγώ, παιδί μου, για την αγάπη τής Παναγίας είμαι έτοιμη να πεθάνω. Εσύ να φύγεις. Να πας στην Ελλάδα.

Χωρίς αργοπορία το παιδί ετοιμάστηκε και ξεκίνησε για τη Θεσσαλονίκη, κι από κει για τον Άθωνα, όπου μόνασε. Σαν μοναχός ασκήτεψε στον τόπο που αργότερα ιδρύθηκε η μονή των Ιβήρων. Αυτό ήταν οικονομία Θεού, γιατί έτσι πληροφορήθηκαν οι άλλοι μοναχοί το ιστορικό της θαυματουργής εικόνας.

Πέρασε καιρός. Ο μοναχός από τη Νίκαια πέθανε, και το μοναστήρι των Ιβήρων ιδρύθηκε και ολοκληρώθηκε. Ήταν βράδυ, όταν οι μοναχοί αντίκρισαν ένα παράξενο θέαμα: Ένα πύρινο στύλο πού ξεκινούσε από τη θάλασσα κι έφθανε στον ουρανό.

Το όραμα συνεχίστηκε ημέρες και νύχτες. Κατεβαίνουν οι αδελφοί στην παραλία και βλέπουν με θαυμασμό στη βάση τού πύρινου στύλου μια εικόνα τής Θεοτόκου. Όσο όμως την πλησίαζαν εκείνη απομακρυνόταν. Συγκεντρώθηκαν τότε στην εκκλησία και παρακάλεσαν με δάκρυα τον Κύριο να χαρίσει στο μοναστήρι τους τον ανεκτίμητο αυτό θησαυρό.

Μεταξύ των μοναχών υπήρχε ένας ευλαβής ασκητής, πού λεγόταν Γαβριήλ. Σ' αυτόν παρουσιάζεται η Παναγία και του λέει:

- Να πεις στον ηγούμενο και στους αδελφούς ότι θα σας παραδώσω την εικόνα μου, για να σας προστατεύει. Θα μπεις κατόπιν στη θάλασσα, θα περπατήσεις πάνω στα κύματα, κι έτσι θα καταλάβουν όλοι την εύνοια μου για το μοναστήρι σας.

Έτσι κι έγινε. Ο π. Γαβριήλ περπάτησε πάνω στη θάλασσα σαν σε στερεά γη, παρέλαβε με ευλάβεια τη θαυματουργή εικόνα και επέστρεψε στην παραλία. Εκεί συγκεντρωμένοι όλοι οι μοναχοί της επιφύλαξαν τιμητική υποδοχή. Ύστερα την παρέλαβαν και την τοποθέτησαν στο ιερό βήμα του καθολικού.

Όταν την επομένη ο εκκλησιαστικός πήγε ν' ανάψει τα καντήλια, η εικόνα έλειπε. Ερεύνησε παντού και την ανακάλυψε στο τείχος, πάνω από την πύλη της μονής, την επανέφεραν στο καθολικό, αλλά η εικόνα έφυγε και πάλι. Αυτό επαναλήφθηκε πολλές φορές. Τέλος η Παναγία παρουσιάζεται στον γέροντα Γαβριήλ και του λέει:

- Να πεις στους αδελφούς να μη μ' ενοχλούν. Δεν ήλθα εδώ για να φυλάγομαι από σάς, αλλά να σας φυλάω. Όσοι ζείτε στο Όρος τούτο ενάρετα, να ελπίζετε στην ευσπλαχνία τού Υιού μου. Γιατί, όσο υπάρχει η εικόνα μου μέσα στη μονή σας, η χάρη και το έλεος του θα σας επισκιάζουν πάντοτε.

Ύστερα από αυτό οι μοναχοί έχτισαν παρεκκλήσι κοντά στην πύλη κι εκεί τοποθέτησαν την ιερή εικόνα.

Πράγματι η Πορταίτισσα, καθώς υποσχέθηκε, προστατεύει τη μονή και οικονομεί κάθε της ανάγκη.

Ο πεινασμένος οδοιπόρος

Η μονή των Ιβήρων είναι πολύ φιλόξενο μοναστήρι. Αυτό αποδίδεται και στο ακόλουθο περιστατικό:

Ένας φτωχός εργάτης, κουρασμένος από τον δρόμο, έφθασε το μεσημέρι πεινασμένος στην πύλη της μονής. Ζήτησε μόνο λίγο ψωμί από τον πορτάρη, γιατί βιαζόταν να συνεχίσει την πορεία του.

Ο πορτάρης, άγνωστο γιατί, δεν του έδωσε, οπότε ο φτωχός αναστέναξε βαθιά κι έφυγε νηστικός.

Ανεβαίνοντας προς τις Καρυές, σταμάτησε για λίγο στη σκιά ενός δέντρου. Λυπημένος και κουρασμένος καθώς ήταν, ξάπλωσε καταγής. Ξαφνικά ακούει βήματα να πλησιάζουν. Ανασηκώνεται και βλέπει κοντά του μια γυναίκα μ' ένα βρέφος στην αγκαλιά. Με ύφος συμπαθητικό και φωνή γλυκιά τον ρωτά:

- Τι έχεις; Μήπως είσαι άρρωστος;

- Όχι, απάντησε εκείνος, αλλά πεινώ. Παρακάλεσε τον θυρωρό της μονής Ιβήρων να μου δώσει ψωμί, αλλά δεν μου έδωσε.

- Άκου, παιδί μου. Δεν πρέπει να παραπονείσαι για τον θυρωρό. Θυρωρός της μονής αυτής είμαι εγώ. Να επιστρέψεις αμέσως και να ζητήσεις ψωμί εκ μέρους μου. Κι αν δεν σου δώσουν, πλήρωσε το μ' αυτά τα χρήματα. Σε περιμένω εδώ.

Λέγοντας αυτά έδωσε στον εργάτη τρία φλουριά. Εκείνος, ανύποπτος για όσα

έβλεπε και άκουγε, ξεκίνησε για το μοναστήρι. Χτύπησε την πύλη και κρατώντας επιδεικτικά τα χρήματα ζήτησε και πάλι από τον θυρωρό ψωμί, χωρίς να παραλείψει ν' αναφέρει τη συνομιλία με τη γυναίκα.

Όταν άκουσε ο μοναχός για γυναίκα και είδε τα σπάνια νομίσματα, κατάλαβε ότι πρόκειται για θαύμα. Χτύπησε την καμπάνα, συγκεντρώθηκαν οι αδελφοί και άκουσαν με θαυμασμό το παράδοξο γεγονός.

Διαπίστωσαν μάλιστα ότι τα νομίσματα εκείνα ήταν αφιερωμένα πριν από πολλά χρόνια στη θαυματουργή εικόνα. Βλέποντας όμως η Παναγία την ανάγκη του φτωχού, τα παρέλαβε και του τα έδωσε με μητρική ευσπλαχνία.

Οι μοναχοί με φόβο και ευλάβεια τα επανέφεραν στην Αγία εικόνα της Πορταίτισσας, η οποία με το θαύμα αυτό τούς δίδαξε τη μεγάλη αρετή της φιλοξενίας.

ΤΑ ΦΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑΣ

Στη νότια Κεφαλλονιά, κοντά στο χωριό Μαρκόπουλο, συναντάμε την εκκλησία της Κοιμήσεως. Εκεί κάθε Δεκαπενταύγουστο συμβαίνει κάτι περίεργο και θαυμαστό. Από την εορτή της Μεταμορφώσεως εμφανίζονται μέσα κι έξω από τον ναό φίδια. Είναι τα λεγόμενα «φίδια της Παναγίας».

Στο μέρος αυτό, λέει η μνήμη του λαού, υπήρχε ένα παλιό μοναστήρι της Παναγίας, μεγάλο και πλούσιο. Το έζωναν τείχη ψηλά και στην καρδιά του το υπηρετούσαν πολλές καλόγριες. Πειρατές και κουρσάροι που θέριζαν το Ιόνιο, έβαλαν σκοπό να λεηλατήσουν και να γυμνώσουν το μοναστήρι.

Στον αγώνα της λευτεριάς και στο κράτημα της πίστης οι καλόγριες δεν το παρέδωσαν... Μη μπορώντας όμως να κάνουν αλλιώς, αφού ο αγώνας των όπλων και της βολής έλλειπε, όταν κυκλώθηκαν από τις πύρινες γλώσσες της φωτιάς των επιδρομέων, συγκεντρώθηκαν όλες τριγύρω από την Αγία Τράπεζα για την ύστατη προσευχή σωτηρίας! Ζήτησαν από την Παναγιά Προστάτη τους να τις κάνει πουλιά ή φίδια, να φύγουν, να πετάξουν, τα σώματά τους αγνά και αμόλυντα να μείνουν... Έτσι σαν φίδια ιερά πλέον γυρίζουν και δίνουν το παρόν εκεί στην Παναγία την Φιδούσα στο Μαρκόπουλο.

Όσο περνούν οι μέρες πληθαίνουν κι αυτά, και την παραμονή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου αυξάνονται υπερβολικά. Από που βγαίνουν, αλλά και που κρύβονται μετά την εορτή, κανείς δεν γνωρίζει. Παραμένει ένα μυστήριο.

Πραγματικά βλέπει κανείς απίστευτα πράγματα. Άλλα φίδια τυλιγμένα σαν

βραχιόλια στα μπράτσα των πιστών, άλλα ανεβασμένα στην εικόνα της Παναγίας ή στον Εσταυρωμένο και άλλα στους άρτους της αρτοκλασίας. Μπορεί επίσης ένα φίδι να ανέβει στο Ευαγγέλιο που διαβάζει ο παπάς την ώρα της Θείας Λειτουργίας. Και δίνουν ένα τόνο εδεμικό, αφού στην Εδέμ οι πρωτόπλαστοι ζούσαν αδελφωμένοι με τα ζώα.

Την ώρα του εσπερινού κυκλοφορούν ελεύθερα ανάμεσα στους πιστούς, στα προσκυνητάρια και στα στασίδια, χωρίς να φοβούνται κανένα.

Φεύγοντας η 15η Αυγούστου, αναχωρούν και τα φίδια.

Γερμανοί φυσιοδίφες τα εξέτασαν, αλλά δεν μπόρεσαν να τα κατατάξουν σε κανένα από τα γνωστά είδη. Είναι γκριζα, λεπτά, και δεν περνούν το μέτρο.

Όταν τα χαϊδεύεις, νιώθεις το δέρμα τους βελούδινο και βλέπεις δυο ματάκια σπινθηροβόλα. Στο πλατύ τους κεφάλι σχηματίζεται ένας μικρός σταυρός, καθώς επίσης και στην άκρη της λεπτής γλώσσας τους. Αν κάποια χρονιά τα φίδια δεν παρουσιασθούν, είναι κακό σημάδι. Αυτό συνέβη το 1940, καθώς και το 1953, οπότε δοκιμάσθηκε το νησί από τους σεισμούς.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΟΝ ΟΡΧΟΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ

Στις 8 Σεπτεμβρίου του 1943, ανήμερα των Γενεθλίων της Παναγίας μας οι Ιταλοί συνθηκολογούν. Μία ομάδα από κατοίκους του Ορχομενού Βοιωτίας πλησιάζουν στον σιδηροδρομικό σταθμό της Λειβαδιάς και ζητούν από την εκεί Ιταλική φρουρά να παραδώσει τον οπλισμό της. Διαφορετικά, τους απειλούν πως θα δεχθούν επίθεση από τους αντάρτες που βρίσκονται στην περιοχή του Τζαμαλιού (Διονύσου).

Οι Ιταλοί αρνούνται να παραδοθούν και ενημερώνουν τους Γερμανούς, οι οποίοι αφού κύκλωσαν και αφοπλίσαν τους Ιταλούς έστειλαν εναντίον των κατοίκων του Ορχομενού την άλλη μέρα, 9 του Σεπτέμβρη, απόσπασμα με τεθωρακισμένα. Οι κάτοικοι του Ορχομενού, που είχαν φθάσει στο μεταξύ στο σταυροδρόμι του Αγίου Ανδρέα, ανέτοιμοι και ανοργάνωτοι καθώς ήταν, σκόρπισαν στη γύρω περιοχή με κατεύθυνση οι περισσότεροι τον απόμερο Διόνυσο. Οι Γερμανοί όμως συνέχισαν την καταδίωξη με σκοπό να επιβάλλουν αντίποινα στον Ορχομενό, όπως ήταν η συνηθισμένη τακτική τους.

Το βράδυ της 9ης Σεπτεμβρίου μπαίνουν οι Γερμανοί στον Ορχομενό και συλλαμβάνουν εξακόσιους ομήρους. Ένα τμήμα μένει στην πόλη, ενώ ένα άλλο με τρία τανκς προχωρεί προς τον Διόνυσο.

Λίγο έξω από τον Ορχομενό είναι χτισμένη η πιο αρχαία Εκκλησία της Βοιωτίας (874 μ.Χ.), αφιερωμένη στην Κοίμηση της Θεοτόκου – παλιό Μοναστήρι της Σκριπούς.

Είναι ακόμη μεσάνυχτα. Η φάλαγγα έχει προσπεράσει πεντακόσια πενήντα μέτρα τον Ναό, όταν ξαφνικά το πρώτο τανκ ακινητοποιείται στη μέση του δρόμου. Μπροστά τους οι Γερμανοί βλέπουν μια μεγαλόπρεπη γυναίκα με το χέρι υψωμένο σε απαγορευτική στάση. Το δεύτερο τανκ προσπαθεί να προσπεράσει το πρώτο, αλλά πέφτει σε ένα χαντάκι, ενώ το τρίτο τανκ ακινητοποιείται σε ένα χωράφι, μέσα από το οποίο προσπαθούσε να περάσει. Ξημέρωσε η 10η Σεπτεμβρίου.

Ο Γερμανός διοικητής Χόφμαν ζήτησε από τους κατοίκους ένα τρακτέρ για να τραβήξει τα τανκς. Τότε συνέβη και κάτι άλλο Θαυμαστό: Τα βαριά αυτά άρματα μετακινήθηκαν από το τρακτέρ σαν άδεια σπιρτόκουτα!

-Θαύμα, Θαύμα! φώναξε ο διοικητής και ζήτησε από τους κατοίκους να πάει στην Εκκλησία. Εκείνοι τον οδήγησαν πράγματι στον Ναό. Ο Γερμανός στη Θεομητορική Εικόνα του τέμπλου αναγνώρισε τη γυναίκα που εμπόδισε τη φάλαγγα να προχωρήσει! Έπεσε αμέσως στα γόνατα και φώναξε με Θαυμασμό: -Αυτή η γυναίκα σας έσωσε! Να την τιμάτε και να τη δοξάζετε.

Ο Ορχομενός σώθηκε. Ο Χόφμαν διατάζει να ελευθερωθούν οι εξακόσιοι μελλοθάνατοι και υπόσχεται πως μέχρι το τέλος του πολέμου η πόλη δεν θα πάθει κανένα κακό. Οι κάτοικοι ευχαριστούν και δοξολογούν την Προστάτιδα Θεοτόκο για την ανέλπιστη σωτηρία τους.

Ο ήλιος γέρνει στη δύση. Τα τανκς φεύγουν με τα πυροβόλα κατεβασμένα, γιατί νικήθηκαν από την Υπέρμαχο Στρατηγό του Ορχομενού.

Για το λόγο αυτό η Παναγία της Σκριπούς, εκτός των άλλων ημερομηνιών. Γιορτάζει και στις 10 Σεπτεμβρίου με Λιτανεία και μεταφορά της Εικόνας, στον τόπο που ακινητοποιήθηκαν τα τανκς. Όσο ζούσε ο Χόφμαν, παρευρισκόταν κι αυτός σχεδόν κάθε χρόνο στις 10 Σεπτεμβρίου, για να ανάψει ένα κερί και να τιμήσει την Παναγία μας. Της αφιέρωσε μάλιστα ένα μεγάλο καντήλι και χρηματοδότησε την πρώτη Εικόνα με την απεικόνιση του Θαύματος.

Ο ΒΛΑΣΦΗΜΟΣ ΨΑΡΑΣ

Πίσω Λιβιάδι της Πάρου, προπαραμονή Δεκαπενταύγουστου 1931, βρίσκονταν τρεις ομάδες ψαράδων, που ψάρευαν τις νύχτες με τα γρι-γρι στο στενό μεταξύ Πάρου και Νάξου.

Εκείνη τη νύχτα η μία ομάδα έμεινε στο μικρό λιμάνι. Οι ψαράδες το έριξαν στο πιτό, το πιτό έφερε το κέφι, κι εκείνο παρεξηγήσεις και βαρείες κουβέντες.

Ούτε την Παναγία δεν σεβάστηκαν οι βλάσφημοι. Του κάκου προσπαθούσαν ο λιμενοφύλακας και ο μαγαζάτορας του μικρού λιμανιού να τους συγκρατήσουν.

Απότομα ο ουρανός βάρυνε. Η θάλασσα άρχισε να μουγκρίζει. Σε μισή ώρα το κύμα σηκώθηκε βουνό, παρασύροντας το ψαροκάικο και τις βάρκες με τις λάμπες, μέχρι που τις πέταξε σπασμένες στη στεριά. Κατόπιν η θάλασσα γαλήνεψε, κι ένα καΐκι από τη Νάξο φάνηκε να μπαίνει στο λιμανάκι. Ο καπετάνιος του απόρησε βλέποντας τα συντρίμια στη στεριά.

- Πώς έγινε αυτό; ρώτησε. Εγώ ταξίδευα με θάλασσα γυαλί!

- Ήταν θαύμα της Παναγίας, εξήγησε ένας από τους ψαράδες του γρι-γρι.

Οι περισσότεροι συμφώνησαν. Δυο-τρεις όμως μίλησαν ειρωνικά κι έδωσαν άλλη εξήγηση:

- Ήταν ανεμοστρόβιλος. Καλά που δεν μας σήκωσε στον ουρανό τις βάρκες.

Ένας μάλιστα, ο Γρηγόρης Λιάκουρας, πρόσθεσε:

- Άντε μωρέ, που ήταν θαύμα! Όρεξη δεν είχε η Παναγιά - να μην τη στολίσω και τώρα - να καταπιάνεται με μας τούς ψαράδες.

Αυτά είπε και πήγε να δει τη ζημιά που είχε πάθει ή δική του ψαρόβαρκα. Τη βρήκε σμαραλιασμένη. Έφτυσε τότε έξαλλος πάνω στα συντρίμια, βλαστήμησε πάλι την Παναγία και αποσύρθηκε να κοιμηθεί.

Μόλις ξάπλωσε, είδε ολοζώντανη την Παναγία, - σαν σε όνειρο, σαν σε ξύπνιο - να τον πλησιάζει και να τον έρωτά:

- Γιατί, παιδί μου, δεν με σέβασαι;

- Τι είν αυτά που μου λες, κυρά μου; θύμωσε εκείνος. Δεν σε ξέρω καθόλου. Πότε δεν σε σεβάστηκα;

- Δεν με ξέρεις; Τότε γιατί όλο με βλαστημάς;

Στα λόγια αυτά τινάχτηκε όρθιος. Έκανε να φωνάξει, να τρέξει, αλλά δεν μπορούσε. Τα πόδια τού είχαν βυθιστεί ως τα γόνατα στην άμμο. Έκανε τον σταυρό του. Και τότε είδε πάλι, ξεκάθαρα πια, την Παναγία και την άκουσε να του λέει:

- Έλα στο σπίτι μου, στην Έκατονταφυλιανή, στην Παροικία της Πάρου. Έλα εκεί να με προσκυνήσεις.

Ο Διάκουρας έφυγε την ίδια στιγμή σχεδόν τρέχοντας. Έφθασε στην Έκατονταφυλιανή λίγο μετά την ανατολή του ηλίου. Έτρεξε γρήγορα στο εικόνισμα της Θεοτόκου. Στη θεία της μορφή αναγνώρισε τη γυναίκα του οράματος του. Γονάτισε και προσευχήθηκε ώρες ολόκληρες. Ύστερα γύρισε στο Πίσω Λιβάδι. Εκεί διαπίστωσε ένα καινούργιο θαύμα: Οι βάρκες και το ψαροκάικο στεκόταν στη στεριά χωρίς καμιά ζημιά! Tromaktiko

Πηγή: newsnowgr.com